

ความเป็นมา และความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบัน การแนะแนวมีบทบาทสำคัญในวงการศึกษาย่างกว้างขวาง เพราะถือเสมือนเครื่องมือในการช่วยเหลือด้านการปรับตัว รู้จักตนเองมากขึ้นและรู้จักใช้เชาว์ปัญญาในการเลือกทางชีวิตอย่างฉลาด บทบาทของสถานศึกษา นอกจากจะให้ความรู้ ความสามารถแก่ผู้เรียนทางวิชาการแล้ว ยังต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรอบรู้ในเรื่องอาชีพและสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ในสังคม เพื่อพิจารณาเลือกตัดสินใจในสิ่งที่เหมาะสมกับตน ดังคำกล่าวของ โจนส์¹ ที่ว่า

การแนะแนวเป็นการให้ความช่วยเหลือของบุคคลหนึ่งแก่อีกบุคคลหนึ่ง เพื่อให้รู้จักแก้ปัญหาต่าง ๆ อันเกิดขึ้นแก่ตน จุดมุ่งหมายของการแนะแนว มุ่งให้บุคคลผู้รับการแนะแนว รู้จักพัฒนาตนเองจนมีความสามารถซึ่งตนเองได้โดยสมบูรณ์ ปฏิบัติการแนะแนวนิยมจัดให้มีขึ้นใคอย่างกว้างขวาง หรืออาจกล่าวได้ว่าที่ใดบุคคลที่ต้องการความช่วยเหลือ และที่ใดมีบุคคลที่สามารถให้ความช่วยเหลือได้แล้ว ที่นั่นมีบริการแนะแนว

สำหรับการแนะแนวการศึกษา² (Educational Guidance) หมายถึงทบทวนการต่าง ๆ ที่ช่วยให้นักหรือเด็กมีพัฒนาการทางสติปัญญา มีความเฉลียวฉลาด หรือ

¹Arthur J. Jones, Principles of Guidance, 5th ed. (New York : McGraw-Hill Company, Inc., 1963), p. 8.

²กองเผยแพร่การศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, เอกสารแนะแนวการศึกษาและอาชีพ เรื่อง กระจ่างแจ้งกับการแนะแนว ฉบับที่ 7 (พระนคร : โรงพิมพ์การศาสนา กรมการศาสนา, 2513), หน้า 6-7.

หมายถึง กิจกรรมใดก็ตามที่ช่วยผู้เรียน เช่น วิชาที่คนควารู้วิชาต่าง ๆ วิธีใช้อุปกรณ์ในการเรียน การแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนดังกล่าว คณะครู ศาสตราจารย์ในฐานะเป็นสถาบันวิชาชีพชั้นสูงทางการศึกษาในมหาวิทยาลัย ได้เล็งเห็นความสำคัญของการให้บริการแนะแนว เพื่อช่วยให้นักเรียนได้รับความสำเร็จในการเรียน โดยจัดอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งจะทำหน้าที่ให้คำปรึกษาแนะนำแก่นิสิตทุกคน โดยเฉพาะด้านการเรียนตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

หลักสูตร³ 4 ปี ของคณะครูศาสตราจารย์ระดับปริญญาตรี ประกอบด้วย 4 หมวดวิชาใหญ่ ๆ คือ

หมวดวิชาการศึกษาทั่วไป เป็นหมวดวิชาที่จะช่วยให้นักศึกษามีพื้นฐานความรู้ เพื่อความเข้าใจสภาพแวดล้อม สังคมและการครองชีพประจำวันให้ดีขึ้น โดยจัดให้ศึกษาหลายด้าน ที่พอจะเป็นความรู้ประกอบอย่างกว้างขวางของครู และเป็นรากฐานที่จะช่วยแก้ปัญหาชีวิตของตนเองได้อย่างดี

หมวดวิชาครู เป็นหมวดวิชาครูศาสตร์โดยตรง ประกอบด้วยหลักการ ศึกษาวิธีการสอน จิตวิทยา ฯลฯ หรืออาจกล่าวว่าเป็นวิชาที่จะช่วยให้นักศึกษา เป็นครูที่ดีต่อไปในอนาคต

หมวดวิชาเลือกเสรี เป็นหมวดวิชาที่เปิดสอน เพื่อให้นักศึกษามีโอกาสเลือกเรียนวิชาตามที่ตนสนใจ และเป็นการส่งเสริมนิสัยใฝ่หาความรู้ของตนโดยเสรี

หมวดวิชาเฉพาะ เป็นหมวดวิชาที่นิสิตต้องเลือกศึกษาจนถึงขั้นสูงขึ้นไป เพื่อเป็นเนื้อหาวิชาที่นิสิตจะนำไปสอน นิสิตเลือกเรียนหมวดวิชาเฉพาะใดก็ตามตามความถนัด

³รายละเอียดจากภาคผนวก.

และความสนใจของตน 2 สายวิชา คือ สายวิชาเอก และสายวิชาโท ทั้งสองสายวิชานี้ อาจเป็นวิชาที่เกี่ยวข้องกัน หรือเป็นวิชาที่ไม่เกี่ยวข้องกัน

ในการเลือกเรียนสายวิชาในหมวดวิชาเฉพาะ ที่สอดคล้องกันอาจจะทำให้ผลการเรียนของนิสิตดีขึ้น เพราะเป็นวิชาที่ส่งเสริมกัน ซึ่งในบางครั้งนิสิตใหม่มักจะประสบปัญหาในการเลือกลงทะเบียนวิชาเรียน เนื่องจากไม่แน่ใจในรายละเอียดและส่วนประกอบของวิชาที่จะเลือกเรียนเป็นวิชาที่จะนำไปเป็นพื้นฐานในวิชาอื่น⁴ จึงน่าจะได้ทำการวิจัยหาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในวิชาเอกและวิชาโท เหล่านี้ว่า สายวิชาเอก และสายวิชาโท จะสัมพันธ์กันมากพอเชื่อถือได้ อันจะทำให้ นิสิตเลือกวิชาเรียนให้เหมาะสมและได้รับผลการเรียนที่ดี ทั้งนี้เพราะบางครั้งการเลือกเรียนวิชาเอกได้ตามที่ตนสนใจ แต่การเลือกเรียนวิชาโท นิสิตมักมีปัญหา และมองข้ามความสำคัญของวิชาโทไป โดยไม่คำนึงว่าทั้งวิชาเอกและวิชาโทจะสัมพันธ์กันหรือไม่ บางทีเลือกตามเพื่อน ฯลฯ ซึ่งอาจทำให้การเรียนของนิสิตไม่ได้รับผลดีเท่าที่ควร

ผู้วิจัยจึงเห็นว่าปัญหาดังกล่าวมีประโยชน์อย่างมาก แก่ควรทำการวิจัยเพื่อสำรวจและศึกษาอย่างยิ่ง เพราะผลของการวิจัยนอกจากจะให้เห็นข้อเท็จจริงแล้วยังจะเป็นแนวทางช่วยให้นิสิตใหม่ได้ใช้พิจารณาเลือกเรียนสายวิชาเอกและสายวิชาโทได้อย่างเหมาะสมและสอดคล้องกันกว่าที่เป็นอยู่ อาจารย์ที่ปรึกษาอาจนำไปแนะแนวทางเลือกวิชาเรียนแก่นิสิต และยังเป็นประโยชน์ต่อคณะครุศาสตร์ในการจำแนกประเภทสายวิชาเอกและสายวิชาโท อันจะนำไปสู่การพิจารณาและปรับปรุงหลักสูตรอีกด้วย

⁴Leslie E. Mosen, Ruth Small Mosen, Counseling and Guidance an Exploration (Englewood Cliffs, N.J. : Prentice, Inc., 1963), p. 268.

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในวิชาเอกและวิชาโทของนิสิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต ระหว่างผู้ที่เรียนวิชาเอกและวิชาโทสัมพันธ์กัน กับผู้ที่เรียนวิชาเอกและวิชาโทไม่สัมพันธ์กัน
3. เพื่อเปรียบเทียบการรอยละของนิสิตที่ได้รับ เกียรติคุณระหว่างกลุ่มที่เรียนวิชาเอกและวิชาโทสัมพันธ์กัน กับกลุ่มที่เรียนวิชาเอกและวิชาโทไม่สัมพันธ์กัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เรียนเต็มเวลาหลักสูตร 4 ปี และสำเร็จการศึกษาตั้งแต่ปีการศึกษา 2504-2516 ที่มีอันดับคะแนนในสายวิชาเอกและสายวิชาโทชัดเจนพอเชื่อถือได้ทุกวิชาจำนวน 2,127 คนเท่านั้น
2. จะหาความสัมพันธ์เฉพาะผลสัมฤทธิ์ในวิชาเอก และผลสัมฤทธิ์ในวิชาโทของนิสิตครุศาสตร์เท่านั้น
3. ตัวแปรอื่น ๆ เช่น เพศ อายุ ฐานะเศรษฐกิจ สังคม ฯลฯ ไม่นำมาพิจารณา

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. แคมเฉลี่ยในสายวิชาเอก สายวิชาโท และแคมเฉลี่ยของทุกหมวดวิชา ตลอดหลักสูตรของนิสิตแต่ละคน เป็นคะแนนที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ ในการเรียนวิชาเอก วิชาโท และวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้จริงตามลำดับ
2. หลักการวัดผล และเกณฑ์การให้คะแนนของอาจารย์ผู้สอนทุกท่าน ไม่ว่าจะเป็นการสอนปีใด เป็นมาตรฐานเดียวกัน และมีความยุติธรรม เพราะมีขอบเขต เนื้อเรื่อง มาจากหลักสูตรและเกณฑ์การวัดผลเดียวกัน จึงถือว่าเป็นมาตรฐานเชื่อถือได้

สมมุติฐานของการวิจัย

1. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในวิชาเอกและวิชาโทไม่จริง
2. นิสิตที่เรียนวิชาเอกและวิชาโทสัมพันธ์กันจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่า และมีโอกาสได้เกียรตินิยมมากกว่านิสิตที่เรียนวิชาเอกและวิชาโทไม่สัมพันธ์กัน เพราะว่าการเรียนวิชาเอกและวิชาโทสัมพันธ์กันจะเป็นการเพิ่มพูนและสนับสนุนเนื้อหาวิชาที่เกี่ยวข้องกัน อาจใช้เวลาในการศึกษาคนความน้อยกว่า จึงทำให้ นิสิตเข้าใจเนื้อหาวิชาดีกว่านิสิตที่เรียนวิชาเอกและวิชาโทไม่สัมพันธ์กัน

ความจำกัดของการวิจัย

การวิจัยนี้อาจไม่สมบูรณ์เนื่องมาจากตัวแปรอื่น ๆ ที่ผู้วิจัยไม่นำมาพิจารณา เพราะไม่สามารถจะควบคุมสภาพการณ์เหล่านี้ได้ เช่น สภาพร่างกายของนิสิตขณะสอบแต่ละวิชาอาจผิดปกติ เนื่องจากการเจ็บป่วยในขณะนั้น ฐานะ เศรษฐกิจ ประสบการณ์ และภูมิหลังของนิสิต อาจทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคลาดเคลื่อนไปจากความจริงได้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

วิชาเอก หมายถึงสายวิชาต่าง ๆ ที่บังคับให้นิสิตเลือกเรียน เพื่อเป็นพื้นฐาน เนื้อหาวิชาที่นิสิตจะนำไปสอนมีจำนวนหน่วยกิต 30 หน่วยกิต ประกอบด้วยสายวิชาต่าง ๆ 12 สายวิชาคือ สายวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ฟิสิกส์ ชีววิทยา เคมี สังคมศึกษา พลศึกษา และศิลปศึกษา

วิชาโท หมายถึงสายวิชาต่าง ๆ ที่บังคับให้นิสิตเลือกเรียนเป็นวิชารอง เพื่อเป็นพื้นฐานเนื้อหาวิชาที่นิสิตจะนำไปสอนอีกวิชาหนึ่งมีจำนวนหน่วยกิต 15 หน่วยกิต ประกอบด้วย 15 สายวิชาคือ สายวิชา

ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน
สังคมศึกษา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ฟิสิกส์ ชีววิทยา
เคมี พลศึกษา ศิลปศึกษา ดนตรี บรรณารักษ์ และผสม

ผลสัมฤทธิ์ในวิชาเอก หมายถึง แคมเฉลี่ยสะสมจากจำนวนหน่วยกิตอย่างน้อย 30
หน่วยกิต ในสายวิชาเอกทุกวิชา

ผลสัมฤทธิ์ในวิชาโท หมายถึง แคมเฉลี่ยสะสมจากจำนวนหน่วยกิตอย่างน้อย 15
หน่วยกิต ในสายวิชาโททุกวิชา

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แคมเฉลี่ยสะสมจากจำนวนหน่วยกิตอย่างน้อย 145
หน่วยกิต ทุกหมวดวิชาตลอดหลักสูตร

วิชาเอกและวิชาโทสัมพันธ์กัน หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของผลสัมฤทธิ์ในวิชาเอก
และวิชาโทที่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ขึ้นไป

วิชาเอกและวิชาโทไม่สัมพันธ์กัน หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของผลสัมฤทธิ์ในวิชาเอก
และวิชาโทที่ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย